

Terepfutás Verőcén

Két hete túléltem Vácrátót, de Verőce más verseny, sokkal nehezebb. A táv gyakorlatilag ugyanannyi, de a sok emelkedő és lejtő igencsak megnehezíti a célba érést. Hát még a tájékozódó képesség teljes hiánya. Tudtam én ezt magamról, nem is csodálkoztam, mikor eltévedtem.

Pedig szinte minden jól indult. Eltekintve attól, hogy még lábamban éreztem az előző verseny fáradalmait, hihetetlen tempóban futottam a mezőny legvégén. A kanyarokat jól vettem, a légzésem is egyenletesen gyorsulva csapott át zihálásba a vasút túloldalán, az emelkedőn. Nagyon megfogadtam, hogy utolsó erőmig próbálom imitálni a futást felfelé. Ez az „utolsó erő” elég hamar eljött. Gyaloglásra váltottam. Néha simább részeken próbáltam megindulni, de rájöttem, hogy ez nem az én napom. Aztán elértük a gerincet és sokkal könnyebbé vált minden. A kilátás mindig gyönyörű a Dunára, de azért a lábam elé is néztem néha.

Az erdőbe érve hihetetlen jó érzés töltött el, könnyedén vágattam egy lajhár elképesztő sebességével. A pálya azonos volt a tavalyival. Még emlékeztem is, hogy valahol le kell fordulni egy ösvényen *balra*. Figyelmemet azonban inkább *jobbra* egy idős hölgy kötötte le két játékos, ám igen erős állkapcsot viselő kutyával. Pórázon, de a póráz megfeszült... Kicsit belassultam, és szememet végig az ebeken tartva óvatosan araszoltam el mellettük. Aztán egyenesen tovább. Arra nem figyeltem fel, hogy szalagot már nem látok. Lefelé vitt az út.

Váratlanul 8-10 futót vettem észre. Szembe jöttek, lentről, a völgy felől. Nyilván rájöttek, hogy nem a jelzett úton futnak. Egy darabig követtem őket visszafelé, de az *felfelé* volt. Jobbat találtam ki. Lefelé indultam inkább, arra gondolva, ha leérek, akkor a völgy szélén északnak tartva rá kell lelnem a pályára. Páran követtek egy darabig, végül mikor letértem a bozótba, jobbnak látták valami normális úton folytatni. Nekik lett igazuk.

Egy hölgyversenyző követett csak, akit hamar meggyőztem a futótúra szépségeiről. Valóban élvezetes volt ez a szakasz, gyönyörű erdő, kis bozótfutás, bokatoró ösvények. Talán az egyre közelebről hallatszó puskaropogás zavart egy kicsit; "csak nem ránk vadásznak"? Megúsztuk és rövid 25 perces kitérőnk után ráleltünk az első szalagra. Futótársam itt elköszönt, és elviharzott. Egyedül vergődtem tovább. Jött az emelkedő, meg sem kíséreltem a futást, ballagtam felfelé hangosan lihegve.

Az itatónál megkönnyebbültem, innen már lefelé vitt az út. Végig vigyorogtam, hogy csak el tudtam tévedni a jól szalagozott, precízen kijelölt pályán. Nem csalódtam magamban. Lehet, hogy a kutyák voltak a bűnösök, rájuk figyeltem, nem a szalagra. Olyan aranyosan csattogtatták hatalmas fogaikat vérben forgó szemmel. Persze ez is csak kifogás, jól fejlett tájékozódó képességem tehet mindenről. Ennek köszönhettem ezt a csodás futótúrát.

Az eredményről ne beszéljünk, majdnem 105 percet mozogtam (a futás szó elég nagyképpen hangzana). Jól esett beérni a célba, köszönöm a rendezők elképesztő türelmét. A verseny szuper volt, mint mindig. A vadászok is megkímélték az életemet. Legközelebbi célom Nógrád, ahol 1997-ben első versenyemet nyomtam 40 évesen. Erősen fogadkozom, hogy a végén futva jutok fel a várba...

Nándi - 2015. április 3.

A szerkesztő megjegyzése: a lövések hangja a Lósi-patak túloldalán fekvő verőcei lőtérrel jött.